

Hajdu Andrásé az ideai Simándy-díj

A Carmen Don Joséként is hallhatta a szegedi közönség a Honvéd Együttesből indult fiatal tenoristát, Hajdu András, akit most Simándy-díjjal tüntettek ki.

Hajdu András a budapesti Bartók Béla Konzervatóriumba járt, majd a Honvéd Együttes Főfika-rában kezdte pályáját. A Szegedi Nemzeti Színház színpadán a Don Pasqualéban Ernestóként mutatkozott be, majd Pál szerepét alakította Huszár Lajos operájában. A csend ősbemutatóján. A múlt évadban énekelte el eddigi legnagyobb szerepét, a Carmen Don Joséként. Hétfőn, a Simándy József születésének 90. évfordulója alkalmából rendezett szegedi galaesten a legendás tenorista özvegye adta át neki az ideai Simándy-díjat.

Nagyon meglepődtem, hogy jeles kollégáim után, két szegedi évaddal a hátam mögött máris megkaptam ezt a szép elismerést. Különösen meghatározó volt, hogy épp Simándy József születésnapján vehettem át a díjat. Az ő lemezein nőttem fel,

azért lettem tenorista, azért választottam ezt a pályát, mert az ő példája inspirált. Olyan szerencsém van, hogy ének-zene tagozatos általános iskolásként nyolcéves koromban ifjúsági bérlettel még láthattam őt Bánk bán szerepében az Erkel Színház színpadán – meséli Hajdu András, akit ebben az évadban olyan szerepben is hallhat a közönség, amelyben Simándy is nagy sikert aratott: Manricót éneklő majd A trubadúrban.

Ez a feladat minden tenoristának nagy kihívás, örülök, hogy elénekelhetem Szegeden. Szólistaként továbbra is fellépek a Honvéd Együttesrel, szabadúszóként pedig Debrecenben is számít rám Kocsár Balázs. A szegedi társulatban nagyon jól érzem magam, ez a színház a béke szigetének tűnik számomra.

Hajdu András Dér Krisztinával a szegedi Carmenben

Fotó: Veréb Simon

H. ZS.

Százötven éves a szegedi színjátszás

Színháztörténeti beszélgetés-sorozatot szervez a Varga Mátyás Alapítvány 150 éves a szegedi színjátszás címmel. Első alkalommal ma 18 órakor a Varga Mátyás Színháztörténeti Kiállítóházban (Bécsi krt. 11.) Színházi körkép Szeged – 2006 címmel Bányai Edina, a Szegedi Szabadtéri Játékok és Fesztivál Szervező Kht. ügyvezető igazgatója, Székelyi József, a Szegedi Nemzeti Színház főigazgatója, Balog József, a MASZK Egyesü-

let elnöke, Kancsár József, a Pince-színház igazgatója és Czene Zoltán, a Szegedi Egyetemi Színház vezetője beszélgetnek. A sorozat szerkesztője: Kovács Ágnes. Az est résztvevői a rendezvény előtt, 17.45-kor megkoszorúzzák a Hági Étterem kertjének falán lévő emléktáblát, amit az első szegedi teátrum, az 1856-tól működött úgynevezett „Bódé-színház” helyén állítottak 1956-ban, a 100 éves évfordulón.

A Csongrádon élő művész Zentának alkotott

Sólyom és Tadics leplezte le Dudás szobrát

A vajdasági Topolyán született, de Csongrádon él és alkot Dudás Sándor (képünkön), akinek Révész című szobrát a vajdasági városban, Zentán avatták fel. A messze tekintő hajóst a szerb és magyar államelnök együtt leplezte le. Ez felemelő pillanat volt a szobrász számára is: annak idején a délszláv háború elől menekült hozzánk – azóta már ötödik köztéri alkotását avatják a szülőföldjén.

A Csongrádon élő, de a vajdasági Topolyán született Dudás Sándor szobrászművészt kezdetben a hidak története foglalkoztatta, s egy hídszobor ötletén gondolkodott: a híd, mely összeköt két partot, múltat és jövőt, a folyó két partján élő népeket, magyarokat és szerbeket. Zenta vezetőivel végül abban egyeztek meg, hogy egy bronz révész fog állni a Tisza-parton, akinek az a foglalkozása, hogy egyik partról átvisz bennünket a másikra. A szobor azokban a nehéz hetekben kezdett formálódni, amikor Csongrád egy emberként küzdött a megáradt folyóval, amikor részben elvette a nagy víz Dudás munkahelyét, a művésztelepet, melynek vezetője és mindenese immár 15 éve. Nyurga, ha-

tározott embert képzel maga elé, aki nem fél a nagy víztől sem.

Juhász Attila, Zenta polgármestere örül ennek a szobornak, mely – mint mondják – jó időben érkezett. Kevés szoborról mondható el, hogy két államelnök leplezi le – ezzel ez történt: a szerb Borisz Tadics és a magyar Sólyom László avatta ily módon a csongrádi szobrász alkotását szeptember 10-én. Dudás szerint mindketten egy hullámhosszon voltak, európai levegő vette körül az alkotást, köszöntő-méltató szavai nyomán.

Ez számára azért fontos, mert ő másfél évtizeddel korábban a délszláv háború poklából menekült a csendes csongrádi művésztelepre.

A Révész – a leplezés utáni pillanatokban – állta a fotósok rohamát

Fotó: DM/DV

– Az ember életében kevés ilyen pillanat akad... Nehéz ez szavakba önteni – mondta Dudás.

A Vajdaságban, vagyis szülőföldjén már az ötödik köztéri szobrát állítják fel, mióta Magyarországon él. Számon tart-

ják, és mintha – alkotásai révén – hazahívják.

– Minden szoboravatás más és más. Ami beleég az ember emlékezetébe, hogy nagyon sokan voltunk a szobor körük: éljeneztek, tapsoltak a magas rangú vendégeknek, akik közt ott volt Habsburg Ottó és fia, György is, nem véletlenül, hiszen a zentaiak azt ünnepelték, hogy ötszáz éve kapott városi rangot a település a magyar királytól. Mintha álmódna az ember ezt a szituációt, az utolsó magyar király fia és mi, akik meg akarunk maradni a vajdaságban egy térben: ez valóban múltunk és jelenünk keveréke.

A szobrász azt mondja, az ő Révészéhez több nyelven is lehet szólni. Magáról annyit mondott, továbbra is akkor éri jól magát, ha sok a munkája, és emiatt egybefolytak a napok és az éjszakák.

BÁLINT GYULA GYÖRGY

Horváth Péter Szegeden és a Papp László-sportarénában is bemutatóra készül

„A Csaó, bambinó az én Amarcordom”

Horváth Péter és a társulat a Csaó, bambinó tegnapi próbáján a kisszínházban

Fotó: Schmidt Andrea

Az élet olyan embertelen választások elé állíthat bennünket, amelyekre nem vagyunk felkészülve – mondja Horváth Péter. A drámaíró-rendező két '56-hoz kapcsolódó darabját állítja színpadra ezekben a hetekben. A szegedi kisszínházban a gyerekkori élményei alapján írt Csaó, bambinót, a budapesti Papp László-sportarénában pedig az 56 csepp vér című rock-musicalt.

Horváth Péter édesapja, Horváth Jenő a szegedi színház főrendezője volt 1955–56-ban. Október 23-a után a megyei forradalmi bizottság titkára lett Szegeden. – Mint a forradalom szereplőinek nagy része, apám is kommunista volt. Amikor megtudta, hogy lincselési szándékú ostrom készül a szegedi ÁVO-s laktanya ellen, értesítette a parancsnokot telefonon, hogy hagyják el a kaszárnyát. A fiatal ÁVO-sok egy része talán ennek is köszönhet, hogy nem vált áldozattá. A forradalom engem mint ötéves gyereket ellentmondásos élményekkel ajándékozott meg: anyámmal és öcsémmel épp akkor érkezünk meg egy nagygyűlésre, amikor apám arról beszélt: akár a gyermekei életét is feláldozná a szabadság oltárán. A forradalmi hevületben ez nagy tetszést aratott, de nekem furcsa volt, hogy korántsem úgy beszél rólam, ahogyan én szeretném. Apám a forradalom után a Perbír-per másodrendű vádlottjaként tíz évet kapott, majd öt évre csökkentették a büntetését, végül három és fél évet töltött börtönben – meséli Horváth Péter, aki ennek ellenére úgy véli: téves nyomon jár, aki a Csaó, bambinóból élete tényeit próbálja rekonstruálni.

A tragikomédiát 1990-ben írta: akkor is megvolt az akusztikája. – A nálam két és fél évvel fiatalabb öcsém skizofrén elmebeteg, aki belerokkant abba, hogy nem tudta feldol-

gozni mindazt, ami velünk történt. Bennem ugyanúgy megvan ez a hajlam, mint benne, csak épp isteni szerencsével és rettenetes önfegyelmel kilencéves koromtól fogva neveltem magam arra, hogy összeszedett és tragikusan optimista legyek. A gyerekkori élményeimet belefoglaltam ebbe a tragikomédiába, ami tulajdonképpen egy testvérpár visszaemlékezése. Az egyikük öngyilkos lesz, a másik pedig úgy érzi: sok jót is kapott a Kádár-rendszerből. Az 1991-es József Attila színházi ősbemutatónak az volt az üzenete: rendben van, hogy a szocializmusnak nevezett időszak borzadály, de nem lehet megtagadni. Akárki akármit mond, azt a harminc évet én oda nem adnám senkinek. Nem engedem a múltam meghatározó részét kitörölni! Se belőlem, se pedig a történelemből – hangsúlyozza Horváth Péter, akinek a Csaó, bambinó talán a legsikeresebb darabja. Japánban megnyert vele egy világvetélyt, Kínától Izraelig 24 országban játszották, mindenhol nagy sikerrel.

Az október 7-i kisszínházi bemutatón Borovics Tamás és Gömöri Krisztián alakítja majd a testvérpárt. Az anya szerepét Szabó

Gabi vállalta, aki évek óta nem dolgozott a szegedi teátrumban. Nagypaként a nemzet színészévé választott Király Leventét láthatjuk, rajtuk kívül szinte az egész társulat játszik. – Valami van ebben a darabban, ami a rendszerváltás és a mostani évforduló aktualitáson is túlmutat. Szerénytelenül azt szoktam mondani: ez az én Amarcordom. Az évforduló kapcsán most mindenki sokat beszél a forradalomról, de többnyire csak semmitmondó blöfföt, pártpolitikát és süket szövegelést hallok. Abban bízom, hogy egy '56-hoz kapcsolódó személyes történet által jobban megérthető és átélhető a forradalom. Az ötvenes-hatvanas évek slágerei szerepelnek benne, mert állandóan rádiót hallgattam, így fogalmi rendszereket is átjárják ezek a slágerszövegek. Ha sétálok, az jut eszembe: „Járom az utam...” Ha esik: „Úgy koppan az eső...” Genetikai szinten épültek belém, ezért szervesen hozzátartoznak a történethez is ezek a slágerek – vallja a szerző, akinek következő szegedi rendezése a Hamlet lesz. Édesapjától hallott kulcsdarab – a Csaó, bambinóban is felbukkan...

HOLLÓSI ZSOLT

56 CSEPP VÉR

Horváth Péter másik produkcióval is készül a jubileumra: 56 csepp vér című rockmusicaljét, amit Mihály Tamással, az Omega basszgitárosával közösen írt, a Papp László-sportarénában 12 ezer néző előtt mutatják be október 19-én. A Megasztárral népszerű lett Palcsó Tamás és a tehetséges ifjú jazzénekesnő, Veres Mónika alakítja a két főszereplőt. – A fiataloknak szánt darab egy határszéli kisvárosban és a szomszédos faluban játszódó modern Rómeó és Júlia történet. Mi van akkor, ha két 17 éves fiatal, az egyik egy kitepített színész fia, a másik pedig a helyi ÁVO-s lánya halálosan egymásba szeret? Egy jelmezbálon Rómeónak és Júliának öltözve találkoznak, majd még aznap kitér a forradalom. Néhány viharosan, tragikusan gyönyörűsége nap alatt rá kell ébredniük: a történelmi pillanatot nem azt kívánja tőlük, hogy szerelmesek legyenek, hanem azt, hogy szerelmüket és az életüket is feláldozzák. Az élet gyakran olyan embertelen választások elé állít bennünket, amelyekre nem vagyunk felkészülve – mondja a szerző.